

Epíleg estètic d'un segle perdut

Barreges d'estils, minimalisme i confusió estètica marquen una moda que anuncia la moral del prefaci del nou mil·lenni.

JOAN M. OLEAQUE

Es dolorós reconèixer-ho, però en la boda de l'any, Eugenia Martínez de Irujo portava el vestit de núvia més modern que podia haver escollit. Amb les referències medievals, l'uniforme matrimonier d'aquesta última descendent de *La Maja Desnuda*, tant de bo no es perllongue més la saga, era la metàfora de les últimes tendències en vestit de gala per a dona. Malles metal·litzades, llarguíssimes faldilles principesques, postissos lànguids per al cabell, gases evanescents, pedreria, caputxes i coronetes, guants inacabables... No és una desfilada de moda de les croades, sinó exemples del futur més immediat. Després d'un bon grapat de segles d'absència, torna el *look* medieval per a la nit femenina; fet que coincideix amb l'estrena de la nova versió cinematogràfica de *La Ventafocs*, protagonitzada per Drew Barrymore, qui llueix diversos models d'aquest estil. Els dissenyadors més exclusius del món —hi destaca Paco Rabanne— han aportat la seua visió pròpia en aquesta redefinició d'una dona glacial transmissora de puresa, oblidant l'encès neo-punki d'enguany.

De tornada a la realitat del carrer, el *prêt-à-porter* més usual ve marcat aquest hivern pel blanc, el gris i el negre, amb una invasió minimalista que ja avorreix sobiranament, i que, per altra banda, escenifica bé la tardor espiritual que defineix l'ésser humà d'aquesta època que agonitza. Vestits de jaqueta, abrics austers, faldilles drapades, jerseis de coll de cigne, equips de jaqueta i suèter amb aire estudiantil són alguns dels elements que cal tenir en compte per a la dona. També les sabates de taló alt amb sola descoberta, tipus babutxa oriental, que regnen absolutament. En complements, arrasen els collars múltiples de diverses voltes cenyits al coll, emulació dels que John Galliano ha dissenyat per a Christian Dior

Vestit de Christian Dior inspirat en el segle XVII. L'estil medieval torna a la moda femenina.

—els autèntics són la bomba, però el seu preu du afegit massa zeros.

Per a home, es perpetua el vestit de jaqueta tipus gàngster, després d'haver quedat com un clàssic ineludible el de ratlla diplomàtica. Teles brillants, jerseis negres de coll alt, el cuir més elegant, el vellut, els colors que envolten la gamma del morat són algunes de les possibilitats en expansió. Les corbates, pràcticament s'eliminen, i s'imposen les combinacions arriscades, com fa Armani en barrejar l'esmoquing negre amb una gruixuda samarreta. Durant els pròxims 365 dies, assistirem a la consolidació del disseny italià, a l'ampliació de mercat de dissenyadors catalans com Toni Miró i Armand Basi, que ha tret perfum, i a la supremacia de Chanel i Dior en la moda femenina més elitista. Pel que fa a les referències joves més extremes, els excessos de la imatge *cyber* han estat substituïts per un estil més elàstic i asfaltat, pretesament urbà, amb referències a les actituds dels ballarins de *hip-hop* i dels *breakdancers*, i amb uns preus en augment cada vegada més lluny del carrer. En resum, confusió estètica i la butxaca sempre disposada. La manera més evident d'escenificar el prefaci del 2000.